

İmkânsız Aşk Yoktur

— GürhanGürses · 18 Kasım 2013

Kız kan kanseriydi. Çocuk ise kıza kanserli bir hücre gibi âşıktı.
Ölümüneydi aşkı, kemoterapisine... İlik naklineydi aşkı, donörüne...
Aşk nakli olmuştu sanki kız; iliğe gerek var mıydı gayri!
Donörünü bulmuştu; kalp donörüydü çocuk.
Her şey boştu bir tek o doluydu. Kalbi onunlaydı, aklı fikri...
"Melek misin?" diyordu kız gözü gibi baktığı canı gibi sevdiği çocuğa bakıp "Seni karşıma çıkararak rabbime şükrolsun." diyordu durmadan. Çocuk "Sus!" diyordu. "Sadece gözlerime bak yeter bana, yorma kendini. Ben seviyorum ikimizi, sen iyileşmene yoğunlaş!" diyordu.
Kızın gözlerinin içi gülüyordu, yaşama isteği tavan yapıyordu.
Saçları dökülmüştü kızın, çocuk da kazıtmıştı saçlarını. Kıza ne olsa çocuk da onu yapıyordu. Moral olsun diye... Aşk da bu da var diye. Gerisi can sağlığı...
Kız gülüyordu bu haline çocuğun "Delisin sen diyordu!" Çocuk da "Evet sen delisiyim." diyordu aşkla.
"Rabbim sende olanı alsın bana versin." diyordu çocuk kızın gözlerine bakıp. Kız kafayı yiyordu. Aklını ziyan ediyordu. Kalbini mahkûm ediyordu çocuğa. Çocuk durmadan bunu söylüyordu. Kız daha bir sarılıyordu yaşama ve aşka. Doymak için çocuğa, mutlu olmak ve etmek için. Kalpten gayri neyi vardır bir insanın? En büyük yatırım sevgiye yapılan yatırım değil midir? En büyük zenginlik karşılıksız seven bir yüreğe sahip olmak değil midir? Umudun bittiği yer değil midir tekrar yaşama kök saldığımız yer!
Öleceğini bile bile sevebilir mi bir insan! Kız ölesiye seviyordu çünkü ölmeyeceğine inanmaya başlamıştı!
Göz göre göre yaşamayı seçmek... Bile isteye kanserli birine tutulmak! Kader bu olsa gerekti. Acıma değildi bu aşkı aşk! Çocuk öyle bir sihre sahipti ki kıza baktığı an kıza baharlar yaratıyordu. Cennetler inşa ediyordu onun ruhunda, güller dallanıp budaklanıyordu yanı başında papatyalar açıyordu. Etrafı bir çiçek kokusu alıyordu. Çocuk doğal seviyordu.
Renk geliyordu solgun yüzüne kızın. Can geliyordu ferine...
Doktorlar bu değişime inanamıyordu. Bu kadar hızlı ve bu kadar doğru bir iyileşme akıl işi değildi elbet, kalp işi olmalıydı. Doktorlar bile şaşkıncıydı bu aşka! Şapkaları önlerindeydi.
Çocuk konuştu mu kız nefes alıyordu, kalbi hızla çarpıyordu, dökülen saçları çıkıyordu. Derisi yenileniyordu, sancuları kesiliyordu. Bir fırça darbesiyle kışı yaza çeviren ressamdı çocuk, kız için. Bir tatlı melodisiyle hüznü sevince çevirendi çocuk. Bir dizesiyle kızı hülyalara salandı o! Kahramandı bu aşkta!
Hayata tutunmak pamuk ipliği ile...
Aşka kapılmak...
Hastalığı mat etmek...
Mutlu bir güne uyanmak; ağrısız, ilaçsız...
Mutlu bir yüze uyanmak; aşklı meşkli...
Kız dara düştüğünde çocuk çıkmıştı karşısına. Kaderdi, alna yazıldı hem silinemezdi. Yaşanılan olurdu, başa gelen en güzel şey olurdu. Verilmiş bir sadakası varmış. Belki de yaptığı bir iyilik... Kattığı bir

güzellik çıkmıştı karşısına onu koruyordu işte! Darlığını almıştı bir çırpıda deryalara ulaştırmıştı gönül yolunu. Kız rahattı artık ölse bile gam yemeyecekti. Çünkü ruhunu tamamlamıştı onda!

Çocuk kızın hastasıydı. Kız kan kanseri idi. Kızda umut vardı hastalığına dair, iyileşmeye... Çocuk umutsuz vakaydı aşka dair, mümkün görünmüyordu bu aşk hastalığından iyileşmesi... Çocuk seviyordu ölümüne. Kız yaşarcasına seviyordu. Çocuğun ilacıydı kızın gülümsemesi. Kızın ilacıydı çocuğun konuşması.

Silmişti yaradan onlardaki illeti. Hem çocuk "Rabbim onun hastalığını bana ver!" diye münacatta bulunuyordu her daim. Bu yalvarı ve yakarı için de olsa kızı çocuğa bağışlamıştı yaradan. Çocuğu kendi derdiyle hoş kılmıştı.

Herkes ağzı açık seyrediyordu bu sihirli hali. Çocuk gönlü açıktı, kız gözü açık...

Sevgiden öte bir ilaç var mı yaraları sarmaya? Bir tatlı söz, bir içten bakış, bir dokunuş kalbi, bir sarılış hesapsız... Serumdan daha tesirli değil midir bir seviş! İğneden daha faydalı değil midir bir gülümseyiş? Yürek yüreğe çıktılar hastaneden. Bütün şehir onları alkışlıyordu kapıda. Kameralar mikrofonlar...Kızın yüzünde kocaman bir gülümseme gökyüzü şeklinde; çocuğun gözlerinde ise kocaman bir aşk vardı o gökyüzüne seyre dalan...

Yaşamak bu olsa gerekti, el ele kol kola, sarmaş dolaş olmalı sevdiğiyle kişinin. Zamane Mecnun'du çocuk. Aşkın ta kendisiydi, sözlük manasıydı. Gerçek anlamıydı. Mecazı yoktu bu aşkın, hikâyesi ya da masalı...

Aşkta mutlu son yok diyenlere selam olsun. Hep hüznü yazıyorsun biraz da mutlu sonu yaz diyenlere hediye olsun.